

Sygn. akt I ACa 311/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis SO del. Joanna Naczyńska
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., B. P. i M. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 grudnia 2013 r., sygn. akt II C 430/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

I ACa 311/14

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanych: (...) S.A. w W., B. P. oraz M. Z. 170.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za skutki zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 1 września 2009r. w parku miejskim (...) w K..

Na uzasadnienie swego żądania powód podał, że w dniu 1 września 2009r. w K., na terenie parku miejskiego (...), małaletnia wówczas M. Z., kierując rowerem na ścieżce rowerowej, utraciła nad nim panowanie, wjeżdżając w jadącego nieprawidłowo obok, również małaletniego w dniu zdarzenia, B. P., wskutek czego wjechał on na przeciwległy pas ruchu i spowodował zderzenie z jadącym z przeciwka powodem. W wyniku tego zdarzenia powód doznał ciężkich

obrażeń ciała. Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010r, w sprawie IV Now 243/09, Sąd Rejonowy K. w K. uznał winę M. Z..

Powód, niezwłocznie po zdarzeniu, udał się do (...) Szpitala (...) w K., gdzie rozpoznano u niego uraz głowy oraz złamanie przedniej ściany zatoki czołowej z wgłębieniem odłamków kostnych oraz płyn w lewej zatoce czołowej. W dniu 4 września 2009r. wykonano u powoda w znieczuleniu ogólnym zabieg repozycji odłamków kostnych wgłębionych do zatoki czołowej lewej z usunięciem krwaka zatoki. Po opuszczeniu szpitala, powód został skierowany do poradni (...) w związku z brakiem czucia i bólem głowy oraz do poradni (...) z powodu znacznego pogorszenia wzroku.

Z opinii biegłego, sporządzonej na potrzeby toczącego się przeciwko M. Z. postępowania karnego wynikało, że powód na skutek wypadku doznał obrażeń ciała, które spowodowały u niego rozstrój zdrowia na okres przekraczający 7 dni. Według dalszych twierdzeń powoda, zdarzenie z dnia 1 września 2009r. wywołało u niego jeszcze inne konsekwencje zdrowotne, bowiem w marcu 2010r. przeprowadzono u niego zabieg plastyki przepukliny. Po zakończeniu leczenia szpitalnego, zalecono dalszą kontrolę w poradni chirurgicznej.

Całkowita niezdolność do pracy powoda trwała od 1 września 2009r. do 24 maja 2010r.

Zdaniem powoda rozmiar doznanych cierpień, rozległość poniesionych obrażeń, ich poważny charakter oraz istniejące do chwili obecnej skutki wypadku, uzasadnia żądanie zapłaty zadośćuczynienia.

Żądanie odszkodowania powód uzasadniał tym, że zarówno przed wypadkiem, jak i w chwili obecnej prowadzi on działalność gospodarczą – firmę projektową pod nazwą (...). Wskutek wypadku, powód od 1 września 2009r. do 24 maja 2010r. nie miał możliwości zarobkowania, w związku z czym jego przychód znacznie zmalał. Średnia łączna kwota utraconego zarobku w okresie powypadkowym opiewała na kwotę 60.000 zł. Na żadaną przez powoda kwotę składały się również koszty leczenia – ok. 6.000 zł oraz odszkodowanie za zniszczone mienie – rower oraz odzież – ok. 4.000 zł.

Według twierdzeń pozwu wyłączną przyczyną wypadku było niewłaściwe poruszanie się przez M. Z. i B. P. po ścieżce rowerowej a nadto zarządca obiektu nie zapewnił bezpieczeństwa w jego użytkowaniu, bowiem ścieżka rowerowa znajduje się bezpośrednio na torze przeznaczonym dla ruchu osób poruszających się na rolkach. Dodatkowo w dniu zdarzenia na terenie parku przerośnięty żywopłot ograniczał szerokość pasa przeznaczonego dla rolek, w konsekwencji czego również szerokość ścieżki rowerowej była zawężona. Ponadto zarządca parku dopuścił możliwość poruszania się po nim ze zbyt dużą prędkością, a regulamin użytkowania obiektu w chwili zdarzenia był nieczytelny.

Wszyscy pozwani wnosili o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W ocenie pozwanego B. P., wyłączną odpowiedzialność za skutki wypadku ponosi M. Z., która nie zachowała należytej ostrożności podczas jazdy na rowerze (pisała wówczas sms-a), wskutek czego straciła kontrolę nad pojazdem i wjechała w pozwanego. Wyłączna wina pozwanej stwierdzona została w postanowieniu Sądu Rejonowego K. w K. z dnia 8 stycznia 2010r. w sprawie IV Now 243/09.

Pozwana M. Z. zarzucała, że przeprowadzenie przeciwko niej postępowania przed sądem dla nieletnich i wydanie postanowienia o ukaraniu karą upomnienia, pozostają bez znaczenia dla jej odpowiedzialności bowiem postanowienie wydane przez Sąd Rodzinny i Nieletnich nie jest wyrokiem skazującym, o jakim mowa w art. 11 k.p.c. Ponadto powód nie udowodnił przesłanek jej odpowiedzialności w związku z zaistniałym wypadkiem, jak i wysokości roszczenia. Zarzuciła również, że powód bezzasadnie wiąże swe roszczenia z wszelkimi przejawami rozstroju swego zdrowia, a nadto przyczynił się do wypadku i tym samym do powstania uszczerbku na zdrowiu jak i uszkodzenia mienia.

Pozwana zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu chirurgii i laryngologii na okoliczność istnienia związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem z 1 września 2009r. a stanem zdrowia powoda oraz na okoliczność jak przebiegało leczenie powoda, czy mógł on odczuwać dolegliwości, które opisuje, czy można sprecyzować, jaka jest miara cierpień powoda, ile trwała jego niezdolność do pracy oraz o dopuszczenie

dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność przebiegu zdarzenia oraz wpływu zachowania poszczególnych uczestników na rozmiary powstałej szkody także czy i w jaki sposób doszło do przyczynienia się R. D. do zdarzenia.

Pozwany (...) S.A. w W. zarzucił brak legitymacji procesowej biernej, a nadto, że powód nie wykazał, by wypadek spowodowany był jakimikolwiek działaniami lub zaniechaniami Zakładu (...) w K., a które to działania (zaniechania) pozostawałyby w związku przyczynowym z wypadkiem. Powód nie wykazał również, by pozwany był ubezpieczycielem Zakładu (...) w K. za wypadki rowerowe na ścieżkach rowerowych. Pozwany (...) S.A. zarzucił też, że roszczenie powoda jest wygórowane a nadto, że powód przyczynił się do zdarzenia.

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2013r. pozwana M. Z. cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu chirurgii i laryngologii oraz z zakresu ruchu drogowego.

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013r. pełnomocnik powoda zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii, okulistyki, laryngologii i chirurgii na okoliczność istnienia związku przyczynowego między zaistniałym wypadkiem z dnia 1 września 2009r. a stanem zdrowia powoda oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność przebiegu wypadku a także naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego przez pozwanych.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych koszty procesu, a swoje rozstrzygnięcie następująco uzasadnił.

W dniu 1 września 2009r. na terenie parku (...) w K., zarządzanego przez Zakład (...) w K. doszło do wypadku, w którym uczestniczyli jadący na rowerach R. D., B. P. oraz M. Z..

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010r. wydanym w sprawie IV Now 243/09/Z Sąd Rejonowy K. w K. uznał, że nieletnia M. Z. wykazuje przejawy demoralizacji, przez to, że w dniu 1 września 2009r. w K., kierując rowerem na ścieżce rowerowej, utraciła nad nim panowanie, wjeżdżając w jadącego obok B. P. na skutek czego wjechał on w jadącego z przeciwka R. D., powodując u wyżej wymienionych B. P. i R. D. naruszenie czynności narządu ciała powyżej 7 dni i za to na podstawie art. 6 pkt 1 u.p.n. udzielił jej upomnienia.

Sąd Okręgowy wskazał, że świetle określonej przez powoda podstawy faktycznej żądania, uznać należało, że oceny zasadności tych żądań należało upatrywać w przepisach art. 415 i następne kc, a zatem powód obowiązany był do wykazania szkody, zawinonego działania czy też zaniechania pozwanych, które doprowadziło do jej powstania oraz istnienia związku przyczynowego pomiędzy zawinionym zachowaniem pozwanych a powstaniem szkody.

Wskazał Sąd Okręgowy, że w pozwie powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika procesowego, złożył wnioski dowodowe zmierzające do wykazania zdarzenia, które spowodowało u niego rozstrój zdrowia i szkodę majątkową. Powód wniósł o dopuszczenie dowodu z postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy K. w K. z dnia 8 stycznia 2010r. w sprawie o sygn. akt IV Now 243/09 na okoliczność zawinonego zachowania pozwanej M. Z.. W uzasadnieniu pozwu powód posługiwał się sformułowaniem, że w stosunku do wyżej wymienionej pozwanej toczyło się postępowanie karne i że sąd uznał winę pozwanej. Podkreślił Sąd I instancji, że w stosunku do wymienionej pozwanej nie toczyło się postępowanie karne, ale postępowanie opiekuńczo-wychowawcze przed sądem rodzinnym i dla nieletnich w związku z tym, że pozwana była osobą nieletnią w chwili zdarzenia. Wobec powyższego, ustalenia dokonane przez Sąd Rodzinny, a zawarte w sentencji postanowienia z dnia 8 stycznia 2010r. nie wiążą sądu w niniejszej sprawie zgodnie z dyspozycją art.11 k.p.c., tym bardziej że sąd rodzinny nie orzekał co do winy pozwanej, ale uznał, że nieletnia M. Z. wykazuje przejawy demoralizacji i za to udzielił jej upomnienia. Innych wniosków dowodowych dla wykazania zawinonego zachowania pozwanej powód nie zaoferował w pozwie.

Również dla wykazania zawinonego zachowania pozwanego B. P. powód nie zaoferował jakichkolwiek dowodów. Podkreślił przy tym Sąd, że w polskim procesie cywilnym obowiązuje zasada bezpośredniości przeprowadzania

dowodów, co oznacza, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania w innej sprawie nie może stanowić podstawy dla orzekania w niniejszej sprawie.

Według Sądu I instancji „waloru dowodowego” w niniejszej sprawie nie ma również opinia sądowo – lekarska wydana w toku postępowania opiekuńczo-wychowawczego, a Sąd dopuścił dowód z tej opinii jako dokumentu na okoliczność jedynie faktu wydania takiej opinii w toku postępowania opiekuńczo- wychowawczego. Opinia ta nie może natomiast stanowić dowodu dla wykazania rozstroju zdrowia, czy też uszczerbku na zdrowiu powoda i związku przyczynowego pomiędzy tym rozstrojem zdrowia a zdarzeniem z dnia 1 września 2009r.

Powód zawniósł w pozwie o przeprowadzenie dowodu z karty informacyjnej i karty wypisowej na okoliczność urazów doznanych przez powoda w następstwie wypadku, jak również z zaświadczeń lekarskich na okoliczność okresu, w jakim powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Przedłożył również odpis karty wypisowej z dnia 29 marca 2010r. na okoliczność, iż w marcu 2010r, powód był poddany zabiegowi plastyki przepukliny. Powód nie zgłosił w pozwie żadnego wniosku dowodowego dla wykazania, że powyższe zabiegi operacyjne, jak też fakt przebywania na zwolnieniu lekarskim pozostawał w związku ze zdarzeniem z dnia 1 września 2009r.

Wykazanie tychże faktów – według Sądu Okręgowego – powinno mieć miejsce na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny przeprowadzonego w toku procesu, a powołanego przez sąd na wniosek strony, zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c.

Podał Sąd Okręgowy, że powód w pozwie „zawniósł” jeszcze o przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania na okoliczność rozmiaru krzywdy doznanej w wyniku zdarzenia, ale – według Sądu – przeprowadzenie tego dowodu na okoliczności rozmiaru szkody było bezprzedmiotowe wobec braku wniosków dowodowych na okoliczność związku przyczynowego i zawinionego zachowania pozwanych.

Ostatecznie Sąd I instancji przyjął, że twierdzenia dotyczące zawinionego zachowania pozwanych, jak i związku przyczynowego między tym zachowaniem a powstałą szkodą (krzywdą) nie zostały przez powoda poparte w pozwie stosownymi wnioskami dowodowymi.

Wprawdzie w odpowiedzi na pozew pozwana M. Z. złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność przebiegu zdarzenia, jak też wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii zespołu biegłych lekarzy na okoliczność istnienia związku przyczynowo - skutkowego między zdarzeniem z dnia 1 września 2009r. a stanem zdrowia powoda, jednakże wnioski te pozwana cofnęła w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2013r.

Wprawdzie w piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2013r. powód stwierdził, że przychyła się do wniosku pozwanej M. Z. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, jak i dowodu z opinii biegłych lekarzy, a wobec cofnięcia tych wniosków przez pozwaną, na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013r. powód złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, tym niemniej ten wniosek dowodowy „w świetle dyspozycji art.6 § 2, art. 207 § 6 i art.217 § 2 k.p.c.” Sąd Okręgowy uznał za spóźniony bowiem wnioski dowodowe zgłoszone powinny być już w pozwie, albowiem dotyczyły wykazania podstawowych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych, a powód miał świadomość, że okoliczności te są sporne między stronami, gdyż postępowania, które toczyły się na skutek wniosków o zawezwanie do próby ugodowej skierowanych przez powoda w stosunku do poszczególnych pozwanych nie doprowadziły do zawarcia ugód.

Sąd nie podzielił stanowiska powoda, że uwzględnienie spóźnionych dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy bowiem jest oczywistym, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sprawiłoby, że czas trwania postępowania byłby dłuższy, niż gdyby taki dowód nie był przeprowadzony, a tym samym występowałaby zwłoka w rozpoznaniu sprawy.

W konsekwencji – wobec oddalenia przez Sąd spóźnionych wniosków dowodowych powoda – uznał Sąd I instancji, że powód nie zaoferował żadnych dowodów dla wykazania jednej z przesłanek odpowiedzialności deliktowej wynikającej

z regulacji art. 415 k.c., a mianowicie związku przyczynowego pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a szkodą (krzywdą), jak też samego zawinionego charakteru zdarzenia, co w konsekwencji czyniło bezprzedmiotowym dokonywanie dalszych ustaleń w zakresie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, dlatego też także pozostałe wnioski dowodowe stron zostały oddalone przez Sąd wobec bezprzedmiotowości ich przeprowadzania w sytuacji, gdy brak było jakichkolwiek wniosków dowodowych powoda dla wykazania adekwatnego związku przyczynowego.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 415 k.c. „a contrario”, przy zastosowaniu art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo a „rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadniała treść art. 98 k.p.c.”.

Wyrok ten zaskarżył powód, który zarzucił w apelacji:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 kc i 415 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie poparł swych twierdzeń w zakresie istnienia adekwatnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą stosownymi dowodami, podczas gdy wskazane w pozwie i piśmie przygotowawczym dowody jak i te które Sąd dopuścił jak i pominięte, wykazały na istnienie tego związku i pozostałych przesłanek odpowiedzialności pozwanych.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 207 § 3 i 6 kpc oraz 217 § 2 kpc i art. 6 § 2 kpc przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w przedmiocie dopuszczenia dowodów: - z opinii zespołu biegłych z zakresu chirurgii i laryngologii, neurologii i okulistyki na okoliczność istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zaistniałym zdarzeniem z udziałem pozwanych w dniu 1 września 2009 roku w parku miejskim (...) w K., a stanem zdrowia powoda, oraz dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność przebiegu wypadku oraz wpływu zachowania pozwanych na fakt zaistniałego zdarzenia, zarówno w piśmie przygotowawczym z dnia 13 listopada 2013 roku oraz podtrzymane na pierwszej rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 roku po otrzymaniu pisma - stanowiska pozwanej M. Z. w dniu 6 grudnia 2013 roku, były spóźnione, pomimo ich zaprezentowania w pierwszym piśmie przygotowawczym złożonym zgodnie z zarządzeniem Sądu i podtrzymanym na pierwszej rozprawie.

3) naruszenie przepisów postępowania art. 217 § 3 w zw. z art. 227 kpc poprzez pominięcie dowodów: z przesłuchania powoda oraz dokumentów z akt postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym K. w K. o sygn. IV Now 243/09 w wyniku wadliwej oceny, że dowody te nie są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy,

4) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy wbrew zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i uznanie że dowody z zeznań powoda oraz z dokumentów zawnioskowanych przez powoda, zawartych w aktach postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym K. w K. sygn. akt IV Now 243/09, a zawierające materiały zgromadzone uprzednio przez Prokuraturę Rejonową K. w K. (sygn. akt: lDs 613/09) w nie stanowią dowodu pozwalającego na wykazanie adekwatnego związku przyczynowo -skutkowego i zawinionego zachowania pozwanych.

4) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną i wybiórczą ocenę wiarygodności i mocy dowodów przejawiającą się błędnym uznaniem, iż wykazanie związku przyczynowo - skutkowego byłoby możliwe wyłącznie w oparciu o opinie biegłych z zakresu medycyny oraz ruchu drogowego bez dokonania oceny pozostałych dowodów dostępnych w sprawie, w szczególności dowodu z zeznań powoda co przejawiało się oddaleniem tego dowodu,

5) naruszenia art. 328 § 2 kpc poprzez niewyjaśnienie przyczyn pominięcia dowodu zgłoszonego przez powoda, a mianowicie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy sygn. I VNów 243/09 Sądu Rejonowego K. w K. jak również dowodu z zeznań powoda a mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ponadto z tzw. „ostrożności procesowej” podniósł zarzut naruszenia przepisu art.207 § 6 kpc, 217§6 kpc poprzez ich niewłaściwą wykładnię przejawiającą się stwierdzeniem, iż w przypadku uznania iż zgłoszone przez powoda w piśmie przygotowawczym oraz na pierwszej rozprawie wnioski dowodowe o zasięgnięcie opinii specjalistów z zakresu medycyny oraz biegłego z zakresu ruchu drogowego za spóźnione i podlegające oddaleniu, pomimo oczywistego

wskazania ze strony powoda że uwzględnienie tych dowodów na wczesnym etapie postępowania nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o dopuszczenie oddalonych przez Sąd I instancji wniosków dowodowych i zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Niewątpliwym jest, że powód nie zgłosił w pozwie wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy jak i biegłego do spraw ruchu drogowego. Podkreślenia jednak wymaga, że na rozprawie w dniu 4 listopada 2013 roku Sąd I instancji zobowiązał pełnomocnika powoda do złożenia pisma przygotowawczego „stanowiącego” ustosunkowanie się do zarzutów i twierdzeń zawartych w odpowiedziach na pozew złożonych przez pozwanych. Niewątpliwym jest też, że pełnomocnik powoda w wyznaczonym przez Sąd terminie, bo w dniu 18 listopada 2013 roku, złożył pismo procesowe (z dnia 13 listopada 2013r), w którym ustosunkował się do treści odpowiedzi na pozew, a w szczególności oświadczył, że przychyła się do złożonego w odpowiedzi na pozew pozwanej M. Z. wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii zespołu biegłych z zakresu chirurgii i laryngologii na okoliczności istnienia związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a stanem zdrowia powoda oraz wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii „biegłego ruchu drogowego” na okoliczność przebiegu zdarzenia oraz wpływu zachowania poszczególnych uczestników na fakt zaistnienia zdarzenia. Wprawdzie pełnomocnik powoda użył sformułowania, że „przychyla się” do wniosku dowodowego pozwanej, tym niemniej oświadczenie takie należy traktować jako faktyczne zgłoszenie wniosku (wniosków) dowodowych. Z tej też przyczyny cofnięcie przez pozwaną zawartych w odpowiedzi na pozew wniosków dowodowych nie powinno mieć jakiegokolwiek ujemnego wpływu na ocenę zachowania przez powoda terminu do dokonania tej czynności procesowej. Wadliwie zatem przyjął Sąd I instancji, że wobec tego cofnięcia złożenie przez pełnomocnika powoda wniosków dowodowych na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 roku było spóźnione. Pełnomocnik powoda powtórzył jedynie zgłoszone wcześniej, w wyznaczonym mu terminie, wnioski dowodowe. Z tej przyczyny nie można aprobować stanowiska Sądu Okręgowego, że uległo sprekludowaniu uprawnienie powoda do zgłoszenia wniosków dowodowych.

Jeżeli nawet zgodzić się z Sądem I instancji, że wymienione wnioski powinny być zawarte w pozwie to jednak, w sytuacji gdy Sąd udzielił pełnomocnikowi powoda terminu do złożenia pisma przygotowawczego, nie można aprobować stanowiska tego Sądu, że ich późniejsze zgłoszenie było bezskuteczne.

Należy także zauważyć, że Sąd I instancji częściowo przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów wymienionych w protokole rozprawy w dniu 11 grudnia 2013 roku lecz nie dokonał jakiegokolwiek oceny ich przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy, czym naruszył dyspozycję art. 328§2 kpc.

Wbrew też pogładowi tego Sądu podkreślić należy, że dopuszczenie dowodu z dokumentów, znajdujących się w aktach innej sprawy, nie narusza zasady bezpośredniości, jeśli strony miały możliwość ustosunkowania się do nich. Zasada bezpośredniości pozwala na przeprowadzenie dowodu z dokumentów, które znajdują się w aktach innej sprawy, z tym że dowód taki powinien polegać na wskazaniu treści poszczególnych dokumentów, a nie akt całej sprawy, ponieważ art. 244 przewiduje tylko dowód z dokumentów, a nie dowód z akt innej sprawy. Sąd musi przeprowadzić ten dowód w taki sposób, aby strony mogły się odnieść do treści każdego dokumentów i zgłosić stosowne wnioski. Jeżeli sąd orzekający przeprowadził dowód z dokumentów, które były przedmiotem dowodzenia w innych sprawach, i doszedł częściowo do takich samych wniosków, do jakich doszły inne sądy, to nie można tego traktować jako nieprzeprowadzenie żadnego postępowania dowodowego ani też naruszenie zasady bezpośredniości określonej w art. 235 (por. wyroki SN z dnia 27 października 1999 r., III CKN 406/98, LEX nr 453709, z dnia 13 listopada 2003 r., IV CK 212/02, LEX nr 172816; z dnia 30 maja 2008 r., III CSK 344/07, LEX nr 490435).

W takim stanie rzeczy, gdy Sąd Okręgowy bezzasadnie przyjął, że powód po upływie terminu zgłosił wnioski dowodowe dla wykazania odpowiedzialności pozwanych i w konsekwencji oddalił powództwo bez badania podstawy

merytorycznej dochodzonego przez powoda roszczenia to samym nie rozpoznał istoty sprawy, wskutek czego zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 386§4 kpc) oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108§2 kpc).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy, stosownie do wniosków dowodowych stron, które oceni co do ich przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy (por. art. 227 kpc) przeprowadzi postępowanie dowodowe i w oparciu o dokonane na tej podstawie ustalenia dokona merytorycznej oceny roszczenia powoda.

Z powołanych przyczyn orzeczono jak w sentencji.